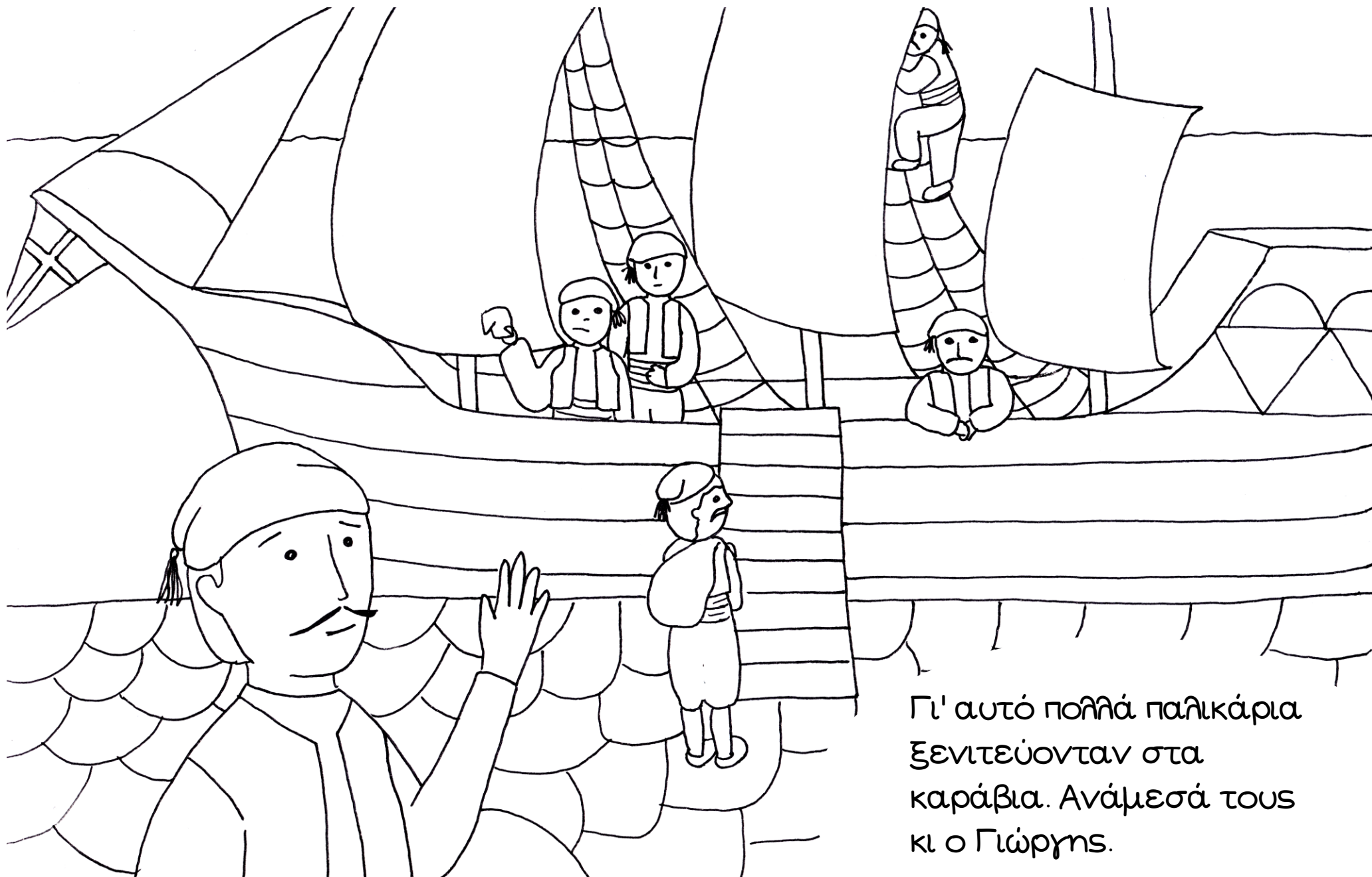

Τα Ελληνάκια

της Ευγενίας Φακίνου

Σε κάποιο νησί για χρόνια αφέντης ήταν ο Αγάς και έκανε ό,τι αυτός ήθελε. Οι Έλληνες κάτοικοι έπρεπε να τον υπακούν, να του δίνουν μερίδιο από τη σοδειά χωρίς κανείς να τολμά να μιλήσει.

Γι' αυτό πολλά παλικάρια
ξενιτεύονταν στα
καράβια. Ανάμεσά τους
κι ο Γιώργης.

Όταν γύρισε μετά από καιρό, βρήκε το χωριό άδειο και το Παγόνι, το αγαπημένο πουλί της αδελφής του της Μαρίας, άρχισε να του διηγείται τι έγινε την Κυριακή, που γίνονταν οι γάμοι της Παγώνας και του Γιάννου.

Είχε πια νυχτώσει, αλλά το γλέντι συνεχιζότανε και θα συνεχιζότανε για πολύ ακόμα. Ο γαμπρός κι η νύφη χόρεψαν τον πρώτο τον συρτό. Μετά χόρεψαν κι όλοι οι καλεσμένοι.

Η Μαρία κι οι φίλες της τραγούδαγαν για την ομορφιά της νύφης. Το τουμπελέκι, το ούτι, το κλαρίνο συνόδευαν τον χορό και το τραγούδι.

Κι εκεί που όλα ήταν χαρούμενα, φάνηκε ο Αφέντης ο Αγός με τους δικούς του. Συνηθισμένος να κάνει ό,τι θέλει, φώναξε:

- Κρασί και μεζέ για τα παλικάρια μου. Κι εσύ Μαρία, σήκω να χορέψουμε!

Όλοι πάγωσαν. Τέτοια προσβολή! Η Μαρία δεν τα 'χασε και με σταθερή φωνή του είπε:

- Δε χορεύω με το ζόρι!

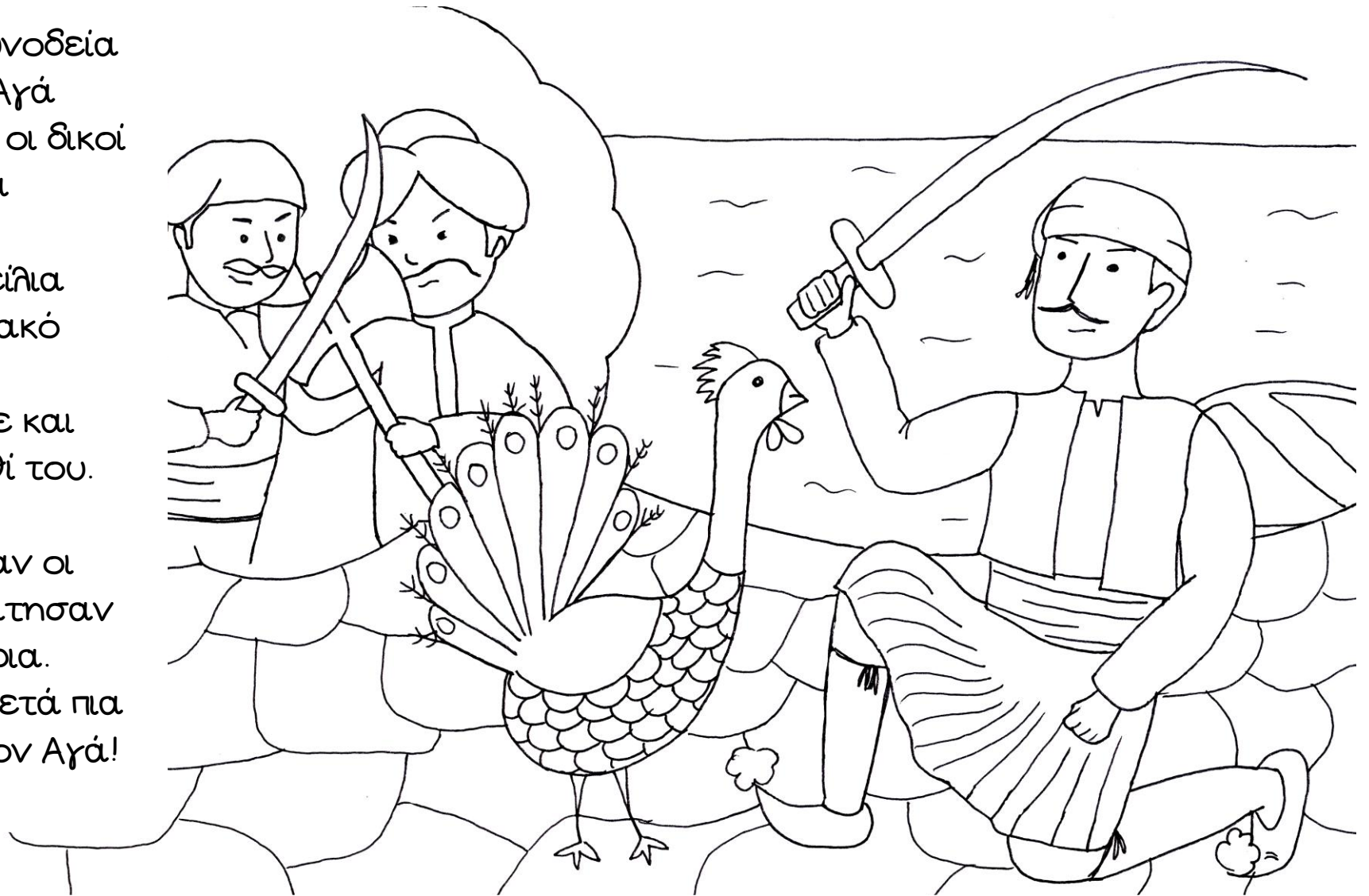
Αυτό ήτανε. Η συνοδεία του Αφέντη του Αγά σήκωσε τα όπλα, οι δικοί μας τράβηξαν τα σπαθιά...

Του Γιώργη τα χείλια τρέμανε απ' το κακό του...

- Αρκετά! φώναξε και τράβηξε το σπαθί του. Τώρα θα δει!...

- Μη! Του φώναξαν οι άλλοι και τον κράτησαν σφιχτά απ' τα χέρια.

- Αφήστε με! Αρκετά πια με τον Αφέντη τον Αγά!

- Δεν έχει νόημα, Γιώργη, του είπαν οι άλλοι. Είμαστε λίγοι κι είναι πολλοί.

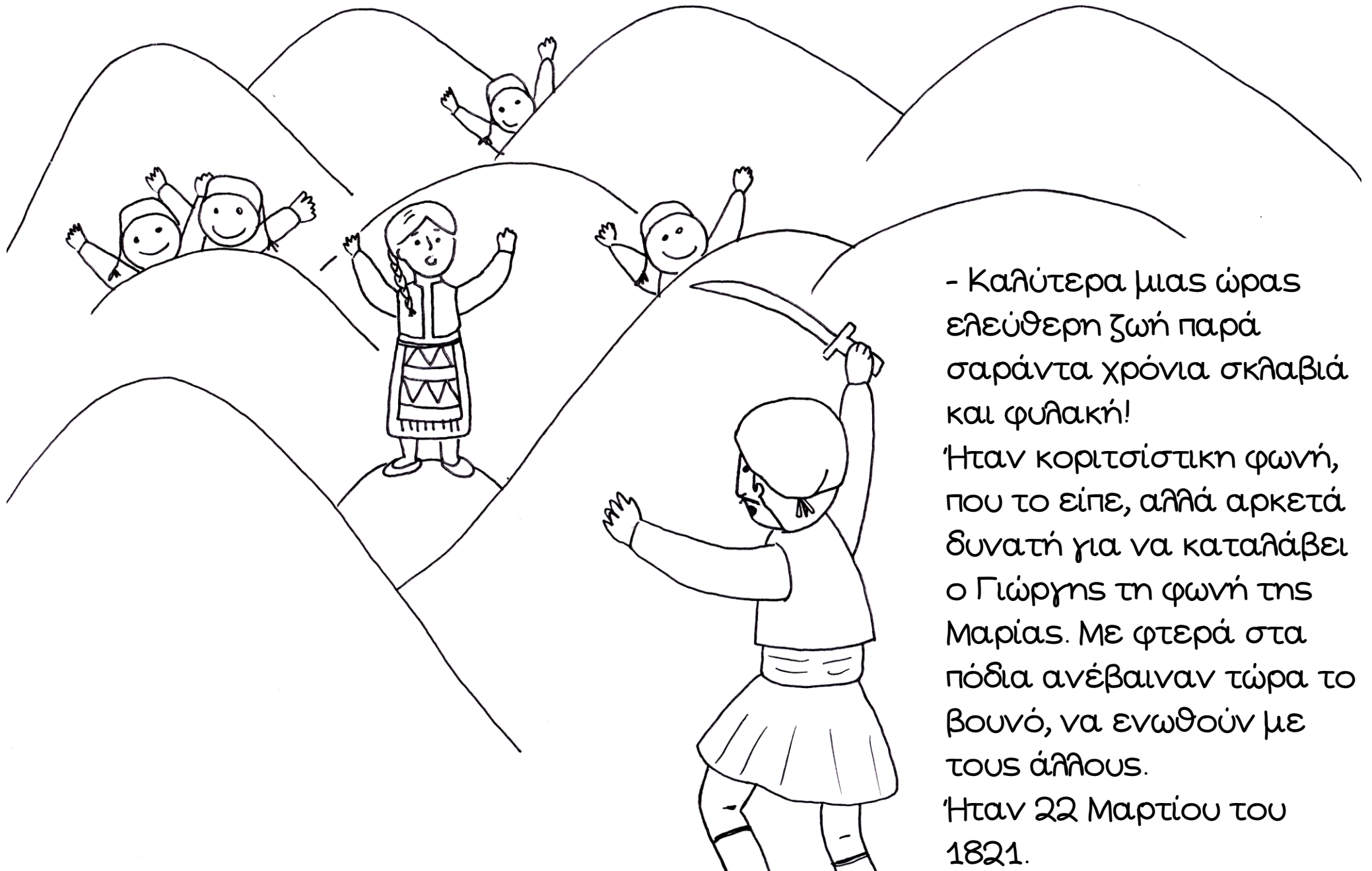
- Δεν είμαστε πια λίγοι, είπε ο Γιώργης. Και στ' άλλα τα χωριά το 'χουν αποφασίσει. Οι δικοί μας πού είναι τώρα;

- Οι ανήμποροι πήγανε σ' άλλα χωριά πιο ήσυχα. Οι νέοι βγήκαν στο βουνό, είπε το Παγόνι.

- Εμπρός, λοιπόν, για το βουνό!

Είχε ξεμυτίσει ο ήλιος απ' την ανατολή, όταν έφτασαν στους πρόποδες του βουνού. Όλα ήταν ήσυχα. Τίποτε δε φαινόταν, τίποτε δεν ακουγόταν... και ξαφνικά... κοκκίνισε το βουνό απ' τα φεσάκια και μια ελληνική σημαία ξεδιπλώθηκε.

- Καλύτερα μιας ώρας
ελεύθερη ζωή παρά
σαράντα χρόνια σκλαβιά
και φυλακή!
Ήταν κοριτσιίστικη φωνή,
που το είπε, αλλά αρκετά
δυνατή για να καταλάβει
ο Γιώργης τη φωνή της
Μαρίας. Με φτερά στα
πόδια ανέβαιναν τώρα το
βουνό, να ενωθούν με
τους άλλους.
Ήταν 22 Μαρτίου του
1821.

Απόσπασμα από το ομότιτλο παραμύθι, που βρίσκεται στο Ανθολόγιο της Α΄ και Β΄ τάξης του Δημοτικού, σελ. 125-127. Το παρόν αρχείο διατίθεται για προσωπική χρήση στο σπίτι ή στο σχολείο και δεν επιτρέπεται η αναδημοσίευσή του σε οποιοδήποτε μέσο, έντυπο ή ηλεκτρονικό. Οι εικόνες δημιουργήθηκαν για το www.teachingtherapy.com.

COPYRIGHT

CHRISTINA

KANARIA AND

GALINI GALA